Passie

In de week voor Pasen wordt traditiegetrouw her en der de Mattheuspassie opgevoerd. Zelf ben ik sinds 2003 een trouwe toehoorder van Bach's meesterlijke hoorspel van het lijdensverhaal van Jezus. Elk jaar troon ik een goede vriend(in) mee om hen in te wijden in de geheimen van dit barokke muzikale hoogstandje. In 2027 zal het 300 jaar geleden zijn dat de Mattheuspassie voor het eerst werd uitgevoerd in Leipzig. Wees er maar zeker van dat ik daar voluit aanwezig zal zijn!

Waarom dit passieverhaal mij telkenmale blijft roeren en raken? Wellicht omdat het een verhaal is van alle tijden, van alle mensen, los van elke religieuze overtuiging. Wat gebeurt, is droevig maar hoopvol. Er is een weg uit het lijden.

In mijn trainingen vang ik regelmatig een glimp op van die weg. Mensen beginnen vaak aan een training mindfulness met dé grote verwachting om 'af te geraken' van een of andere vorm van lijden (stress, angst, verdriet, pijn, …). Mijn eerste milde uitnodiging naar de deelnemers toe is telkens dezelfde : om hun verwachting los te laten en te vertrouwen op het proces, op de weg.

Het blijft me telkenmale roeren en raken als ik bij diezelfde deelnemers licht vanachter de wolken zie schijnen. Wanneer ik ze gaande-weg zie groeien van 'willen dat het anders is' (vaak oorzaak van lijden) naar de kunst om eenvoudigweg te Zijn met wat er is. Wanneer ik opmerk hoe ze innerlijke rust leren vinden met het zo-zijn van het leven. Wanneer ik hoor hoe ze te midden van hun moeilijkheid mogelijkheden ervaren om thuis te komen op hun weg. Deze ont-wikkeling mogen mee be*leven*, is een van de redenen waarom ik dit 'werk' met zoveel *passie* doe.

In 'Inspelen op genade' heeft André Louf het over innerlijke zalving of een 'kantelen in de innerlijkheid'. Bieke Vanderkerckhove vervolgt hierover in haar boek 'De smaak van stilte' : *"Altijd en overal zijn er mensen geweest die ineens omtuimelden, en in dat kantelen toegang kregen tot zoiets als een wonderlijke schatkamer in het eigen hart. Je kunt het zalving van de Geest noemen, Licht zonder vorm, oorspronkelijk gelaat, boeddhanatuur, of nog anders. Woorden zijn betrekkelijk. Het zijn schamele pogingen om iets gezegd te krijgen van dat ene, onnoembare dat in de stilte geboren wordt : Liefde, van binnenuit en open. Op alles en iedereen. Er is een diepte waar alles samenkomt, of misschien juist vertrekt."*

In mijn schamele pogingen om te beschrijven hoe de Passie mij telkenmale roert en raakt, merk ik ook hier op dat woorden betrekkelijk zijn en dat de muziek zoveel meer zegt. Veel kantelgenot.

.
.
april 2014